

Gill Sims

PROČ

MÁMA

PIJE

román

Deník vyčerpané
matky

motto

Proč máma pije

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Gill Sims

Proč máma pije – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Gill Sims

PROČ
MÁMA
PIJE

Deník vyčerpané
matky

Praha 2018

Přeložila Yveta Nováková

Pro D

OBSAH

Září	7
Říjen	37
Listopad	65
Prosinec	107
Leden	167
Únor	191
Březen	217
Duben	255
Květen	275
Červen	299
Červenec	335
Srpen	357
Poděkování	371

ZÁŘÍ

Úterý 8. září

Opět první školní den. Letos se budu stoprocentně chovat jako dokonalá matka školních dětí. To hravě zvládnou. Takhle budou vypadat moje všední dny:

6.00: Vstanu, dám si sprchu, obléknu si stylový a elegantní ohoz ze svého dokonale promyšleného minimalistického šatníku, který jsem si včera večer připravila, a potom se jemně, ale rafinovaně nalíčím – jak radí Pinterest – a zakončím to šmrncovními tekutými očními linkami. Usuším si vlasy a pak je naaranžuju do jednoduchého drdolu – opět podle diktátu Pinterestu –, abych vypadala stylově a zároveň klasicky, jak je to teď po celém světě módní – a dám do toho i kousek své osobnosti. A když už vypadám dokonale, vysmýčím náš dům, abychom se mohli na konci dne vrátit do klidného a útulného prostředí.

7.00: Vzbudím svá milovaná robátka a připravím jim zdravou domácí snídani. S radostí souhlasím, když se nabídnou, že mi pomůžou udělat palačinky, vafle či míchaná vajíčka. S úsměvem láskyplně sleduju jejich nadšené obličejíky plné soustředění, zatímco spolu vytváří lahodné směsi, a mezitím stihnou ještě do pomalého hrnce vrazit nějakou tu mňamku k večeři.

7.45: Pošlu své rozkošné dětičky, aby se umyly a oblékly, což bude samozřejmě jednoduchá a rychlá věc, neboť jsem jim uniformy nachystala už včera večer.

Mezitím co se budou oblékat, můžu rychle nacpat nádobí od snídaně do myčky a potom vyndat z lednice krabičky s příhrádkami s nutričně bohatou svačinkou – chleby ve tvaru zábavných postaviček a rozmanité druhy čerstvého ovoce nakrájeného na prapodivné kousky.

8.00: Učešu Jane a upletu jí francouzské copánky nebo něco podobného. Hřebenem přejezu vlasy i Peterovi a pak budu mít deset minut na to, abych jim přečetla nějaký roztomilý příběh. Nakonec ještě udělám rychlý pětiminutový úklid a můžeme se obouvat a oblékat kabáty.

8.25: Odcházíme pěšky do školy a cestou zpíváme optimistické písničky. Zajdeme si oklikou přes park, aby se mohl pes proběhnout. Pozoruju své andílky, jak se spolu kutálí v padajícím listí a skotačí s naším rozkošným pejskem. Hrdě si mnu ruce nad tím, že čerstvý vzduch a pohyb před vyučováním určitě stimulují jejich mladé mozečky, a oni teď budou schopni vstřebávat informace jako houby.

8.50: Pomuchlám a zlíbám své krásné dětičky, láskyplně jim zamávám a pošlu je na hřiště. Potom rychle odkráčím se psem domů. Jakmile se pejsek usadí v košíku, kde v klidu počká na psí pečovatelku, která ho v poledne přijde vyvenčit, naskočím do svého čerstvě vypulírovaného auta a odjedu do práce.

15.15: Vyzvednu své roztomilé dětičky ze školy. Na hřišti příjemně poklábosím o neškodných a neutrálních tématech s jinými matkami.

15.30: Předložím dětem výživnou svačinku – možná domácí obilninovou směs s rozinkami a ořechy. Během jídla oběma dětem prohlédnu školní tašky, pečlivě si přečtu všechny vzkazy a poznamenám si všechny akce/výlety/požadavky. Možná pořídím oběma dětem barevné desky, do kterých si budou tyto vzkazy dávat, aby se daly snadno najít, kdykoli to bude

potřeba. Zkontroluju žákovskou a vypracuju rozumný plán, jak jednotlivé úkoly každý večer zvládnout.

15.45: Pošlu děti, aby se převlékly na odpolední kroužky povinné pro děti středních vrstev.

16.00: Odvedu děti do hudebky nebo na plavání/tenis/tanec/džiu-džitsu, jak se sluší a patří. Pokud má kroužek jenom jedno dítě, trávím čas sblíživáním s druhým dítětem a probírám s ním jeho den, naděje, sny, ambice. Pokud mají kroužek obě děti, otevřu si pracovní e-maily jako správná efektivně fungující pracující žena jednadvacátého století.

17.00: Dohlédnu na to, aby děti napsaly domácí úkoly vybrané z pečlivě naplánovaného rozvrhu.

17.30: Podávám voňavou a chutnou domácí večeři připravenou snadno a lehce v pomalém hrnci. Na chvíliku zažívám samolibý pocit, jaká jsem to znamenitá matka, a je mi líto všech, kterým se nedostává mých pronikavých organizačních schopností a nepřekonatelných mateřských instinktů.

18.00: Dohlížím na to, aby děti cvičily na klavír, a přezkouším je z pravopisu a násobilky.

18.45: Dovolím jim půlhodinku u televizní obrazovky.

19.15: Koupání.

19.45: Jdeme do postele. Čteme další kapitolu z naučné knihy, kterou si děti samy vybraly.

20.00: Za svůj plodný den se odměním šálkem dobrého zeleného čaje.

Tento rok nebudeme rozhodně žádným způsobem opakovat to, co se dělo vloni, kdy dny až příliš často vypadaly takhle:

5.00: Probudí mě dusot dítěte běžícího ze schodů. Odvrátím za ním a našeho malého objevím zabořeného v gauči

a přilepeného na iPadu. Zavrčím na toho obludného spratka, aby se krucinál okamžitě vrátil do postele. Odvleču se do postele sama a vztek ve mně kypí. Nakonec se mi chvilku předtím, než zazvoní budík, podaří znovu usnout.

6.00: Zamáčknou budík.

6.10: Ještě jednou ho zamáčknou.

7.10: S hrůzou se probudím. Skočím do sprchy. Hodím na sebe první oblečení, které mi přijde pod ruku. Málem dostanu infarkt, protože mi tak nakynul zadek, že nenatáhnu kalhotky ani přes kolena. Dojde mi, že jak jsem spěchala, abych se oblékla, tak jsem si nevšimla, že mám u sebe v šuplíku Janeiny kalhotky, a snažím se do nich nasoukat. S úlevou se rozeštkám, protože ačkoli můj zadek nepatří mezi ty nejútlejší nebo nejsvůdnější, odmítám věřit, že by se nějaké dospělé ženě podařilo narvat zadnici do spodárů osmileté holky. Spustím hlavu dolů a vyfoukám si vlasy fénem. S hrůzou obhlédnu šílený dikobrazí účes a vlasy si stáhnou dozadu gumičkou s Hello Kitty. Snažím se vypadat, jako kdybych *chtěla* gumičku Hello Kitty opravdu nosit, protože vyjadřuje moji jedinečnou svéráznou osobitost. To se mi ale nedaří.

7.30: Seběhnu dolů a hulákám na svá drahá robátka, aby se odlepila od těch ohlupujících elektronických hraček a šla na snídani.

7.37: Vytrhnu dětem ohlupující elektronické hračky z ruky a řvu, že už jim je nikdy nevydám. Znovu žádám, aby se šly nasnídat. Děti překvapeně vzhlednou, neboť si nevšimly, že na ně jak zběsilá posledních sedm minut křičím.

7.40: Mrsknu po dětech krabici s čokoládovými kuličkami Coco Pops. Přeruším hádku kvůli pitomé plastové hračce v krabici s cereáliemi. Odpovím na sto deset miliard otázek, jako například: „Kdo by vyhrál v boji – upír, veverka, nebo kočka s lasičkou?“ a „Dá se jíst prase bradavičnaté?“

S křikem odpovím: „Já nevím, já nevím, potom vám to vygooglím, přestaňte si hrát s jídlem a snězte to, prosím! Dělejte, pospěšte si, vždyť je to jenom miska cereálií, jak dlouho to chcete jíst? Tohle nedělejte, prosím vás, rozsypete to, no ano, výborně, říkala jsem vám, že to rozsypete, když to budete dělat! Ne, NECHTE TO, uklidím to, dělejte, POSPÍCHEJTE!“

8.00: Posílám děti, aby se umyly a oblékly. Třebaže jsem jim včera uniformy nachystala, musím čelit jejich kňourání, že je nemůžou najít, a tvrzení, že tam nejsou. S dusotem vyběhnu nahoru, abych je upozornila, že jejich uniformy leží viditelně na židli tak jako do prčic každé ráno. Současně se snažím zabalit svačinu a naházet do pomalého hrnce něco, co by děti mohly jíst – boloňskou omáčku na špagety. Nakrmím psa. Sleduju psa, jak vdechuje žrádlo, dusí se a pak zvrací. Utírám mopem psí zvratky.

8.20: Pokouším se rozmotat gordický uzel, kterým jsou Janeiny vlasy. Znovu vysvětluju, že NEUMÍM DĚLAT FRANCOUZSKÉ COPÁNKY, a místo toho jí vlasy stáhnou do obyčejných culíků. Vyslechnu si spílání, jaká jsem hrozná máma, protože všechny ostatní mámy francouzské copánky plést umí, a dokonce i táta Tilly Barkerové umí plést francouzské copánky. A mezitím co poslouchám Janein zdlouhavý výpad na téma zničeného života a absolutní marnosti celé její existence, nemůže-li mít francouzské copánky, honím Petera po domě a snažím se uhladit podivné chomáče, které se mu přes noc ve vlasech objevily, zatímco on vříská a kličkuje, jako bych se ho pokoušela chytit, abych do něj napíchala připínáčky.

8.35: Začínám hulákat na děti, aby se obuly a oblékly si kabáty, a okamžitě, okamžitě, okamžitě, OKAMŽITĚ si vzaly školní tašky! Snažím se nemít pěnu u úst, zatímco se setkávám s prázdnými pohledy a totálním popřením toho, že by měly

nějaké povědomí o existenci bot, kabátů a školních aktovek. Dítě mě informuje o velice důležitém potvrzení, které musí být dnes odevzdáno. Bezvýsledně pátráme mezi hromadami papírů, až nakonec dopis najdeme a pokusíme se vytáhnout zpoza gauče pětilibrovku, kterou dopis též požaduje, jelikož já mám u sebe pouze dvacetilibrovou bankovku.

8.47: Konečně opouštíme dům, děti dostrkám do školy a psa, který se cestou snaží počurat všechny lampy, táhnu za sebou.

8.57: Postrčím děti na školní hřiště a chabě se usměju na jedovatou ředitelku, stojící u brány pod záminkou, že chce pozdravit rodiče, aby je pak mohla kritizovat. Zabráním psovi, aby se jí drápal po silonkách tělové barvy. Co nejrychleji vystřelím domů a ubohému pejskovi se drmolivě omlouvám, že se nemohl pořádně proběhnout.

9.07: Nechávám vzkaz psí pečovatelce a prosím ji, zda by mohla psa venčit o pět minut déle, bude-li mít čas. Naskočím do auta, ve kterém nejasně cítím nějaký zápach, jehož původ neznám, a odjíždím do práce. Cestou se ještě snažím nalíčit a při tom přesvědčuju sama sebe, že nanášení lesku na rty při řízení není ani nebezpečné, ani protizákonné. A pokouším se příliš nepřemýšlet o pekelném chaosu, který zůstal doma po našem odchodu.

15.15: Vyzvedávám děti. Vedu vlažnou konverzací s ostatními rodiči a snažím se při tom vyhnout armádě nesnesitelně dokonalých matek, vedené tou nejdokonalejší z nich – dokonalou máti dokonalé Lucy Atkinsonové. Pokusím se vyhnout dalšímu společenskému faux pas jako například poznámce, že jistý oblíbený televizní moderátor dětské televize na mě působí jako sexuální úchyl.

15.30: Krmím děti chipsy a snažím se zvládnout chaos.

15.45: Posílám děti, aby se převlékly na kroužky pro děti

ze středních vrstev. Hádám se s nimi, proč musí jít a proč není hudba/plavání/tenis/tanec/džiu-džitsu pitomou ztrátou času. Znovu mě označují za hloupou mámu, která jim ničí životy. Přísahám, že jestli uslyším slova „to ale není fér“ ještě jednou, nebudu zodpovědná za své činy. Říkám Peterovi, že nechci jít nahoru a číchat jeho prdy.

Jdu nahoru a nacházím oblečení, o kterém znovu jako obvykle tvrdili, že zmizelo. Pokusím se jít na záchod a z něj na mě civí velké lejno, řvu jak šílená něco o „tajemném pose- rovi“ a děti se při tom kolem motají jen ve spodářech.

Nejméně deset minut řvu: „Za PĚT MINUT odcházíme!“ Opět slyším, že to není fér. Odseknu jim, že život není fér. Přemýšlím, kdy si konečně budu moct dát víno.

16.05: Odvádím děti na nesmyslné a absurdní aktivity pro děti ze středních vrstev, na které ani nechťejí chodit; zjevně se z nich marně pokouším vychovat plnohodnotné členy společnosti. Pokud má kroužek jenom jedno dítě, druhému dovolím, aby hrálo hry na svém elektronickém zařízení, a pryč jsou dnešní ranní prázdné a falešné hrozby, že jim je zabavím a už nikdy nevydám. Já sama zatím na Facebooku v telefonu šmíruju lidi. Jestliže mají kroužek obě děti, otevru si pracovní e-maily, malomyslně do nich zírám a pak opět šmíruju lidi na Facebooku.

17.00: Podlehnou naléhání a dovolím dětem víc času na počítači.

17.30: Uvědomím si, že jsem ráno ten zatracenej idiotskej pomalej hrnec nezapnula. Místo toho dětem předložím těstoviny se sýrem. Pak je přinutím, aby snědly nějaké ovoce, a chabě se tak pokusím o správnou výživu. Na Googlu si vyhledám kurděje, a jestliže děti protestují, ukážu jim obrázky. Dozvíím se, že je jim úplně fuk, jestli kurděje dostanou.

18.00: Zeptám se, jestli mají nějaké úkoly. Zarytě to popřou.

Souhlasím, že můžou na svých elektronických hračkách strávit posledních pět minut. Otevřu si víno. Snažím se uklidit po bombovém výbuchu, aby to tu připomínalo můj kdysi vkusně zařízený elegantní domov.

18.30: Řeknu dětem, aby vypnuly elektroniku a věnovaly se hře na klavír, procvičování pravopisu či násobilky, zatímco já naházím do pračky sto deset miliard tun prádla a vyluxuju.

18.45: Uvědomím si, že děti jsou podezřele zticha a že neslyším žádný klavír ani nic jiného. Zjistím, že děti pouze vyměnily jeden elektronický přístroj za jiný, a tvrdí mi, že jsem říkala jenom, aby odložily iPody, a o žádných dalších přístrojích jsem prý nemluvila.

19.00: Říkám dětem, že se mají jít vykoupat. Děti mi oznámí, že mají jeden velice důležitý domácí úkol a ten že musí odevzdat zítra. Pod vousy si mumlám snad všechny nadávky, které znám. Píšu s dětmi domácí úkol a snažím se jich neptat, zda jsou opravdu tak hloupé, když mi tvrdí, že zapomněly, jaké číslo následuje po trojce, a vytrvale prohlašují, že „pes“ se píše *pez*.

20.30: Konečně jsou děti vykoupané a v posteli. Zhrou- tím se na gauč a hodím do sebe skleničku vína, kterou jsem si nalila v šest večer, a teprve teď se k ní dostávám. Pořád dokola mumlám: „Život je na h...“, a moje dušička uvádá.

Ano, tenhle rok to bude rozhodně mnohem lepší, všechno budu mít mnohem víc pod kontrolou. Bohužel jsem zatím ještě nezvládla nakoupit krabičky na svačinu ani si nevybudovala promyšlený minimalistický elegantní šatník. A budu se muset naučit mít ráda zelený čaj, protože ten se fakt nedá pít. A taky jsem se ještě nenaučila používat tekuté oční linky ani plést francouzské copánky, ale jsem si naprosto jistá, že to

jsou jenom nepodstatné detaily v mém velkém mistrovském plánu.

Pátek 11. září

Život je na h... Dneska mi je devětatřicet. Nechci, aby mi bylo devětatřicet. Jak se to stalo? Kdy se to stalo? Mně přece nikdy nemělo být víc než maximálně osmadvacet – a i to už byl neskutečný pravěk –, a teď na mě z propasti civí čtyřicítka a budoucnost, která se bude nejspíš skládat z podivně vzorovaných sukni ze zásilkových služeb a možná nějaké té obří šály, budu-li mít opravdu velkou odvahu.

Budoucnost, v níž se můj společenský život scvrkává na ženy, které se mě ptají, zda nechci přijít na jejich lekce jógy pro pokročilé nebo do slušňáckého čtenářského kroužku, kde se čtou jen vážné a povznášející knihy, všichni na sobě mají kolem roláků omotané obří šály a po skleničce nevalného rulandského šedého jsou v podroušeném stavu. A pak říkají věci jako: „Teda, páni, ty si dáváš další skleničku? Ty máš ale odvahu!“ A já přitom bojuju s nutkáním jim odvětit, že ve skutečnosti nejsem odvážná, že nejsem vůbec odvážná. Odvážná osoba by dokázala snášet jejich nezapné tlachání, aniž by potřebovala anestezii. A že ve skutečnosti nepotřebuju další skleničku toho levného vína, aby se pro mě staly snesitelnými, ale rovnou celou lahev vodky, a možná i trochu cracku. Řekněte mi jenom, proč jste, pro všechno na světě, proč jste VŠECHNY TAK NUDNÉ?

Možná kdybych se zdržela toho, abych tohle řvala na ostatní maminy, mohla bych prolomit nudu čtenářského kroužku příležitostnými pozváním na večírky, kde se prodávají šperky

a kde teče aspoň trochu alkohol, protože vás potřebují přimět k tomu, abyste nakupovali, nakupovali, nakupovali... Pak bych se ale druhý den probrala a sklíčeně si uvědomila, že jsem utratila sto padesát liber, které nemám, za hromadu nekvalitního šuntu, který nepotřebuju.

Vždycky jsem předpokládala, že až se dožiju těch neuvěřitelných čtyřiceti, bude už ze mě elegantní a sofistikovaná světačka, která hovoří plynně francouzsky a věnuje se lukrativní kariéře, ač třeba v nějaké humanitární oblasti, je erudovaná v umění, literatuře a politice – ten druh člověka, jehož lidé vyhledávají na intelektuálních večírcích, aby se ho zeptali na názor na situaci na Středním východě. A potom spolu vedou zasvěcenou a poučnou diskuzi, která ukáže, že je o mnoho chytřejší než oni.

Místo toho mě lidi na večírcích vyhledávají proto, že jim někdo řekl, že mám cigára, a skutečnost je taková, že dělám nudnou práci na částečný úvazek v IT, protože tak mám dost času na děti a ušetříme za chůvu. Moje dlouhé a nákladné vzdělání přichází vniveč. Když mi bylo něco přes dvacet, tak jsem si ve svých těžších obdobích přála být ve skutečnosti starší a dospělejší. Jako holka něco přes dvacet jsem byla úplně pitomá.

A teď mi dospělost připadá děsná. Nechci potichu přejít do klidového stavu mezi ženy s usedlými účesy, které „žijí pro své děti“, stát na hřišti a pokoušet se navzájem trumfnout mnoha mimoškolními aktivitami a „úspěchy“ svých potomků a poslouchat jejich vychloubání, jak významnou pozici má manžel a na jaké exotické dovolené byly naposledy.

Chci pít potoky whisky v zakouřených jazzových klubech, být oblečená v nemístné sukni a poslouchat, co mi do ouška šeptá nevhodný muž.

Chci dělat zajímavou práci, kde využiju svůj vtip a inteli-

genci. (Jsem si pořád jistá, že pro mě někde nějaká musí existovat...)

Chci znovu vzrušení, romantiku a nebezpečí.

Chci utéct do Paříže a v nějakém podkrovním bytě se zamilovat (i když samozřejmě bez hladu a chudoby).

Mám ale podezření, že Simon a děti by v mém plánu mohli najít nějaké trhliny, a to už vůbec nemluvím o tom, že nemám ráda jazz.

Sobota 12. září

Namísto zakouřených jazzových klubů, pařížských mansard a nevhodných hochů mě včera večer Simon vzal na narozeninové tapas a já se opila o malinko víc, než jsem měla v úmyslu. Nevhodně sukně a whisky jsem nicméně docílila. Whisky byla ale bohužel jen součástí koktejlu v jednom odporném hipsterském baru. Stejně se obávám, že hipsterské bary jsou nejspíš novými zakouřenými jazzovými kluby teď, když je kouření všude zakázané.

Také mám neblahou matnou vzpomínku, jak jsem hulákala „DEBILNÍ HIPSTEŘI!“ poněkud hlasitěji, než jsem zamýšlela, načež se Simonovi podařilo vystrkat mě ven a odvést mě do méně okázalého baru s normálními skleničkami, a ne zavařovačkami na marmeládu. Můj telefon hovoří jasně o tom, že nám v té chvíli už došla témata k hovoru, a tak jsem si udělala hromadu selfiček a fotek mých koktejlů a dala je na Facebook s nečitelnými popisky.

To už ale bylo půl dvanácté a Simon musel jít domů spát, jinak by usnul na stole. Kupodivu se nám podařilo vydolovat z paměti dost věcí, o kterých jsme mohli mluvit, a já jsem se

neuchýlila k tomu, abych dala na Instagram otravnou fotku své večeře.

Dnes ráno jsem se probudila a cítila se naprosto skvěle. Říkala jsem si, jak jsem to chytře zvládla, když jsem se držela tvrdého, místo abych nápoje míchala a obarvila si zuby červeným vínem načerno. Ne, tohle já nedělám. Aspoň ne tentokrát. Byla jsem dokonalou kultivovanou dámou, jež usrkává své koktejly.

Potom jsem ale vstala a už jsem si tak chytře nepřipadala. A bolest se od té doby ještě zhoršila. Rychle se ukázalo, že jsem nebyla ani v nejmenším chytrá, protože jsem se nakonec nedokázala vyhnout kocovině. Prožívala jsem dlouhé a pomalé utrpení a připadala si jako v ohni. Byl to ten typ kocoviny, kdy člověk normálně vstane, protože má dojem, že je v pořádku, a tak svůj den začne jako obvykle. Potom ho ale náhle přes hlavu přetáhne zlá gorila a člověk má chuť umřít. A do pusy mi nejspíš nadělal jezevec.

V kocovině se mi také zpětně vybavily některé strašné okamžiky. Po tom odporném koktejlu s whisky jsem se uchýlila ke koktejlům s ginem a mám neblahé vzpomínky, jak jsem v ginovém opojení cestou domů v taxíku vyděšeně vzlykala a ptala se taxikáře, jestli si myslí, že vypadám na to, že mi bude příští rok čtyřicet. Myslím, že říkal, že ne, ale to bylo asi spíš ze strachu, než že by chtěl být upřímný.

A potom mi, zatímco jsem se modlila, jenom aby ta bolest už přestala, zavolala v potocích slz Hannah a oznámila mi, že ji Dan opouští. A když vám vaše nejlepší přítelkyně na celém širém světě zavolá a oznámí, že ji její idiotskej manžel opouští, vážně nemůžete vážně nic jiného než: „Nechceš se zastavit?“ Nebo: „Ne ne, klidně mi sem přiveď děti, vážně to nevdá.“

Hannah je samozřejmě zlomená a mně je jí moc líto, ale

mám-li být naprosto upřímná, tak žádný z nás nikdy nedokázal pochopit, co vlastně viděla na Danovi, který se dokázal chovat jako ten nejnudnější patron na světě a současně jako nesnesitelně pruderní tyran, který potřebuje mít všechno pod kontrolou. Tyhle věci ale samozřejmě nemůžete říkat ve chvíli, kdy si to on rozmyslí nebo ona ztratí hlavu a vezme ho zpátky. Upřímně řečeno si ale myslím, že to pro ni bude jenom dobré. A ani jedinkrát jsem jí neřekla: „Nemohla bys, prosím tě, bulet trochu míň nahlas, strašně mě bolí hlava a možná budu zvracet.“ Nevím, jestli jsem se projevila jako dobrá, nebo špatná kamarádka.

Středa 16. září

Dnes jsem v rámci svého báječného předsevzetí, že ze mě bude lepší, laskavější a starostlivější máma, nepřiběhla s vyplazeným jazykem ke školní bráně v 8.59 a neječela na děti: „Makejte, MAKEJTE! JE POZDĚ! JE POZDĚ!“ Místo toho jsem dorazila do školy v 8.50, dovedla děti klidným krokem na hřiště a v pohodě s nimi poklábosila o tom, co si myslí, že asi dnes budou dělat, a na jaké zábavné věci se v novém pololetí můžou těšit.

Co se ale bohužel nestalo... Ve chvíli, kdy jsem se radostným máváním loučila se svými ratoolestmi, se na mě vrhla nesnesitelně dokonalá máti nesnesitelně dokonalé Lucy Atkinsonové spolu se svou armádou dalších nesnesitelných matek a zeptaly se mě, jestli jsem „měla hezkou dovolenou“. Takové otázky jsou vždy kladeny se soucitným nakloněním hlavy a tvrdým zábleskem v očích. Je jim úplně šumafuk, jestli jsem měla „hezkou dovolenou“, nebo ne, jenom chtějí, abych

věděla, že ony byly v Toskánsku či na Barbadosu, a chtějí si ověřit, že jsem nebyla na žádném lepším místě než ony, aby mohly předstírat skromnost a tvrdit, jak by rády zažily „takovouhle obyčejnou dovolenou“, a při tom škodolibě předvádět své opálení.

Ovšemže jsem nebyla na žádné „hezké dovolené“, protože hezká dovolená znamená poflakovat se na nějakém dekadentním místě, číst báječné knížky od autorek, jako je Jilly Cooperová a Penny Vincenziová, zatímco vám nějaký sympaták nosí koktejly. A ne opilecky pokřikovat na Simona, aby předvedl, co dokáže udělat s jazzem a lahví pochybného likéru, který jsme koupili na Maltě před dvanácti lety a báli se ho otevřít. Při tom projíždět Netflix a hledat něco, cokoli, co děti ještě neviděly. Něco jiného než *Přizdi*ráče*, což – jak se ukazuje – je pro děti naprosto nevhodný seriál. Zaznamenala to i jejich učitelka, když se Petera zeptala, jak se dostal do školy, a on odpověděl, že je „socka“ a jezdí autobusem. Tomu já neříkám hezká dovolená. Pochopitelně jsem to ale neměla v úmyslu říkat těm příšerně dokonalejm ježibabám.

A tak jsme hrály hru na konverzaci, během které se zeptaly, zda jsme byli „jenom doma“, a pak si povzdechly, jak jsou vyčerpané z vláčení svých početných dokonalých dětí po světě úplně bez pomoci, protože jejich chuva trvala na tom, že si vezme týden volna, aby mohla navštívit svou rodinu. A já se mezitím usmívala, skřípěla zuby a přísahala sama sobě, že další, která udělá nějakou urážlivě shovívavou poznámku, dostane pořádnou ránu do hlavy svojí modrošedou kabelkou značky Céline. (Jasně že bych nic takového neudělala, já bych ji přetáhla svojí levnou kabelkou Primarni a pěknou kabelku Céline bych ukradla pro sebe, zatímco by byla dotyčná v šoku.)

Může se snad někdo krucinálfagot divit, že piju, když musím snášet tyhle čarodějnice? Je spíš s podivem, že nepiju

víc. Dneska večer jsem chtěla být hodná, ale po tomhle sle-
tu a poté, co mi Peter po vyučování hodinu vyprávěl vtipy
ze školy (z nichž ten nejlepší byl: „Co se stane, když zkrříš
kozou s měsícem? Dostaneš KOZATEJ MĚSÍC,“ ty další byly
ještě horší...), jsem byla poněkud zničená. A tak když jsem si
všimla, že je v lednici lahev bílého savignonu se zbytkem sotva
na skleničku, připadalo mi neslušné nechávat to ubohé víno
opuštěné, když se mohlo krásně připojit ke svým společníkům
z minulého večera. Nakonec se z toho ale vyklubala sklenička
docela velká.

Pátek 18. září

Víno je můj kamarád. Víno je i Hannin kamarád. Přinutila
Dana, aby se postaral o své děti, a přišla ke mně. Spolu jsme
pak popíjely růžové víno a pořád dokola řvaly, že „Dan je
kretén“. Simon se před Hannah schoval, protože těžko zvlá-
dá emocionální ženy i v jejich světlejších okamžicích, natož-
pak když je velká šance, že by se před ním nejlepší přítelkyně
jeho ženy mohla rozplakat a on by mohl být přinucen hovořit
o pocitech. Simonova představa otevřené, upřímné komuni-
kace o něčích emocích je poplácat dotyčného nešikovně po
rameni a zamumlat: „Ale no ták.“ A při tom zuřivě hledat
únikovou cestu.

V jednu chvíli se nám ho podařilo zahnat do úzkých, když
se pokoušel odplížit do kuchyně pro další pivo a myslel si,
že jsme ponořeny do zpívání písní Glorie Gaynorové. My
ale naléhaly, že než odejde, musí uznat, že Dan je zoufalej
hňup. Naštěstí ani on neměl Dana nikdy rád, vlastně si čas-
to stěžoval, že vypadá jako skřet (což trochu vypadal), takže

nenastal trapný okamžik, kdy by si nechtěl zadat, protože je samozřejmě bez diskuze, že je na Hannině straně. Je to moje nejlepší kamarádka a on je můj manžel, takže je povinen být na té straně, na které mu já řeknu, aby byl. Jasně že bych pro něj udělala totéž, kdyby se některý z jeho kamarádů rozvedl a prolašoval, že jeho žena je nestydatá běhna. Samozřejmě ale ne v případě, že by to byl některý z jeho kreténskejch kamarádů.

Obávám se, že zítra už víno náš kamarád nebude.

Pondělí 21. září

Dnes ráno na hřišti vypukl nevídaný poprask. Objevil se tam MUŽ! Pochopitelně že tam byli muži už i dřív – není to tu zase úplně jako na předměstí ze *Stepfordských paniček*. Ale muži na hřišti zpravidla vypadají jako extrémně vytížení a důležití tatínkové v oblecích, kteří jen u branky hodí dítě dovnitř anebo ho ve velké rychlosti táhnou pryč a při tom hlasitě hovoří do svých mobilů, aby nám všem dali na vědomí, že jsou totálně vytížení a totálně důležití a jsou tam jenom proto, že jejich chůva byla tak neohleduplná, že dostala zánět slepého střeva. Anebo to jsou tatínkové v domácnosti, kteří jsou sice fajn, ale pokaždé vypadají, že by potřebovali trochu umýt, a působí poněkud ztraceně, jako by se chtěli každou chvíli rozbrečet. Existuje i spousta dalších, dokonale sympatických normálních mužů, kteří také čas od času odvedou děti do školy, ti ale tak nějak splývají s davem, nijak nevynikají ani nezapadají do některé ze zmíněných kategorií.

Dneska ale... dnes se tam objevil muž, který byl SEXY. Jednou už tam jeden SEXY muž byl, to je pravda, ale tomu

bylo ve skutečnosti třiadvacet a byl to francouzský přítel jedné z nádherných chův, a my si všechny připadaly jako roztočilé chlípné stařenky z komických scének Harryho Enfielda, když jsme po něm tak pokukovaly, mumlaly si „MLADÍČEK“ a chlípně se při tom chichotaly. Kupodivu se tam už nikdy znovu neobjevil.

Tento nový muž je sexy úměrně svému věku. Má rozčuchané vlasy, strniště, koženou bundu a to všechno působí velice šik – ne jak to nosí smutní muži v krizi středního věku. Ve skutečnosti vypadá přesně jako muž, který by vedle vás mohl sedět v zakouřeném jazzovém klubu a do ouška vám šeptat neslušné návrhy. A má fakt pěkněj zadek.

Jako ctnostná vdaná devětatřicetiletá matka dvou dětí se strašně stydím koukat na dětském hřišti uprostřed nevinných citlivých dušiček cizím mužům na zadek. Ale čert to vem, tenhle zadek byl vážně pěkněj. A vůbec, Simon možná popírá, že se dívá na zadečky chůvám, když vyzvedává děti, ale to nehorázně lže. Zadečků chův si nelze nevšimnout. Matky na hřišti tráví spoustu času diskuzemi, zda jsme někdy my měly takové zadky, jako mají tyhle chůvy. Po dlouhém přemítání docházíme k tomu, že nejspíš ne, protože jsme Britky, a svá formativní léta jsme tudíž strávily popíjením cideru a chroustáním chipsů na rozdíl od zdravých lidí z kontinentu, kteří jedí salát a jezdí na kole.

Ale vraťme se k té pěkně zadnici. Dokonce i dokonalá máti dokonalé Lucy Atkinsonové byla vzrušením celá bez sebe. (Oprudí se ve svých syntetických legínkách, jestli se bude takhle rozohňovat.) Fámy už se samozřejmě šířily, a tak byla schopná ze sebe bez dechu vyhrknout, že objekt naší pozornosti se jmenuje Sam. (Ovšemže se tak jmenuje. Takovýhle nádherný mužský zadek musí mít nějaké pořádné smysluplné chlapské jméno, jako je Sam. Zadek, jako je tenhle, se přece

nemůže jmenovat třeba Derek.) Je to rozvedený otec, žena ho i s dětmi bezohledně opustila kvůli jinému muži. (Hrome! Jakej zadek musel ten jeho rival asi mít?) Také pracuje v IT (Vážně? Nevypadá na to. No jo vlastně, aspoň máme něco společného!) a má dvě děti – chlapce v Peterově třídě a holčičku v Janeině (další společná věc!).

Bylo by ode mě moc ošklivé, kdybych se snažila své děti přesvědčit, aby se skamarádily s jeho dětmi a já tak získala lepší výhled na ten úchvatnej zadek? Ano, nejspíš bylo, ale je vidět, že všechny ostatní matky s dětmi v jejich třídách přemýšlí o tomtěž.

O nových dětech ve třídě mi toho moje milé ratolesti moc neřekly. Jane se podařilo vzpomenout si, že holčička se jmenuje Sofie a je „docela milá“. Peter se tvářil, když jsem se ptala na nového kluka ve třídě, jako že neví, a nakonec pronesl: „Aha, ty myslíš Elliota, co měl ty ultravzácny zlatý příšery Moshi?“ Elliot v minulém pololetí odešel. Někdy mě moje děti přivádějí k zoufalství.

Samozřejmě že to, že si teď začnu kartáčovat vlasy a používat speciální make-up, než půjdu do školy, bude souviset výhradně s mým novým předsevzetím, že se budu víc snažit a nebudu už taková líná bordelářka. Je to jenom náhodná shoda okolností, že Sam a jeho zadnice nečekaně dorazili na dětské hřiště. Nic víc.

Středa 23. září

Dnes ráno v 8.30 mi Jane připomněla, že jedou na školní výlet. To mě uvedlo do stavu paniky a snažila jsem se vybavit si, zda jsem podepsala svolení a zaplatila škole nehorázný obnos, kte-

rý zřejmě stála návštěva nějakého místa s volným vstupem. (Vypadá to, že najímání autobusů je velice nákladná záležitost. Možná bych měla změnit zaměstnání, koupit si autobus a nabízet své služby? Edie McCredieovou v seriálu *Balamory* její práce, jak se zdá, bavila. Dělal(a) řidičku autobusu? Možná jezdila taxíkem. Z principu odmítám hledat seriál *Balamory* na Googlu a zjišťovat to, protože dny, kdy jsem ho sledovala, jsou už dávno za mnou. Nikterak netoužím se znovu dívat na ztuhlý úsměv slečny Hoolie nebo si lámat hlavu, proč má vynálezce Archie tolik kelímků od jogurtu, či hloubat, zda byla, či nebyla Josie Jumpová skutečně rychlejší než její kozy. Ach jo, do hajzlu, nakonec jsem to na Googlu přece jenom našla. Byla řidičkou autobusu. A já si teď připadám nefér.)

V 8.40 se Jane jakoby mimochodem zeptala, zda se také těším, až s nimi pojedu na výlet... KRUCI! Nezatrhl(a) jsem přece kolonku *Ráda bych pomohla*, nebo snad ano? Zatrhl(a). Proč jsem to udělala, bylo mimo mé chápání. Ledaže jsem snad byla namol, když jsem ten formulář vyplňovala? Proč bych nabízela pomoc v den, kdy mám volno? Osobně tento den označuju jako „debordelizační den“, zatímco pro prudícího Simona je to můj „kafíčkový den“. A já nejenom, že jsem omylem zaškrtnla tu kolonku, já jsem se ani nenamáhala zkontrolovat dětem žákovské, a tudíž jsem nečetla milý vzkaz od milé paní učitelky, v němž mě žádala, abych pomohla s dohledem nad jejími andílky, což je úkol, který se podobá spíše hlídání houfu divokých koček.

Deset minut. To bylo všechno, co jsem měla. Deset krátkých minut na to, abych se stihla hodit do snesitelné podoby a vypadala dostatečně reprezentativně a úctyhodně a také malinko sexy pro případ, že by šla na výlet i Samova zadnice. NE! NE! Tohle bylo celé špatně. Nepotřebovala jsem vypadat sexy – ať už tam Samův zadek bude, nebo nebude.

Nakonec jsem se spokojila s vyčištěním zubů, svázáním neposedných vlasů do culíku a naplácnutím trochy make-upu na tvář, abych zakryla ty nejhorší hrůzy. Když jsem se dostala na hřiště, byla jsem docela ráda, že jsem neměla čas, abych se proměnila v zářivě krásnou sexuální bohyni. Stala se z něj vlhká záplava lesku na rty, kmitajících řas a poněkud příliš upnutých svetrů, jelikož se všechny matky očividně zabývaly stejně nečistými myšlenkami na Samův zadek jako já. Uctívané pozadí však nebylo v dohledu, protože děti mi do školy odvedla chuva (a i ta, nutno podotknout, vypadala notně vyglajcovaně)!

Výlet byl samozřejmě úděsný. Netušila jsem, jak odpor-
ný puch dokáže autobus naložený dětmi vytvořit. Čím je to rodiče krmí? Třicet dětí ve společném prostoru zjevně bez ustání prdělo, a to od chvíle, kdy jsme nastoupili, až do chvíle, kdy jsme dorazili k obřímú muzeu plnému artefaktů příliš cenných, než aby jimi byly vzdělávány děti, a tak jsme se jim následně snažili zabránit, aby něco ukradly nebo zničily. Ve chvíli, kdy jsme vystupovali z autobusu, mi oči slzely a plíce hořely. Ve skutečnosti jsem si myslela, že se někdo musel podělat do kalhot, tak hrozně to tam páchlo.

Učitelé by měli být vybaveni plynovými maskami, mají-li trávit celý den v téhle smrduté mlze. Když jsem se ale o prdech zmínila před milou paní učitelkou, tak se srdečně rozesmála a pronesla: „Ále, toho si brzy přestanete všímat!“

Myslím si, že tomu tak není. Peter přišel vloni domů a dmul se pýchou, když mi oznamoval, že se jeho učitelce udělalo špatně z jednoho obzvláště vydatného prdu, který se mu podařilo vypustit. Peter je ale dost velký provokatér. Jedna holčička od něj musela být chudinka přesazena, protože ji rušilo Peterovo prdění a následný hysterický chechot. Možná si říkáte, že musím být díky životu s Peterem a naším smrdutým

psem s umolousanou zadnicí proti zápachu imunní, ale nejsem. Možná že je naše milá paní učitelka na drogách. To by ledacos vysvětlovalo.

Výlet byl každopádně příšerný. Třídu chytnul amok; viděla jsem Freddieho Dawkinse, jak si utírá holuby z nosu o jednu prosklenou vitrínu s exponáty, ale aspoň jsem – díky tomu, že jsou teď všichni podezříváni z pedofilie – nemusela nikoho odvádět na záchod.

Děti tam byly patrně proto, aby se dozvěděly něco o starých Egyptánech. Mám ale podezření, že se nedozvěděly absolutně nic s výjimkou toho, jak rozházet peníze za cetky v obchodu se suvenýry. Zdálo se, že Jane nabyla dojmu, že tam jsem, abych jí poskytla nekonečný přísun peněz a ona si mohla nakoupit všechny ty zmíněné blbosti. Dost se urazila, když jsem odmítla utratit pětatřicet liber za deštník s balerínou na špičce. Třicet pět liber! Za deštník! To určitě! Ani jsem netušila, že se dá utratit třicet pět liber za deštník, i když nutno přiznat, že své deštníky zpravidla kupuju ve Slevovém ráji a ty po třech použitích odejdou nebo je ztratím, takže když to shrnu, utratila jsem za deštníky v průběhu let pravděpodobně mnohem víc než třicet pět liber, a jestli v mém životě něco chybí, tak je to nejspíš nějaký pořádný velký deštník. Možná jsem *měla* Jane ten deštník za třicet pět liber koupit a možná by z ní pak vyrostl vyrovnaný fungující dospělý, který by o sobě ještě těsně před čtyřicítkou neříkal: „Až budu dospělá...“ Kruci, opět jsem ve své rodičovské roli selhala.

Takhle ctnostná a obětavá osoba, která pomáhá na školních výletech a nepomalovává si obličej jako harpyje, aby vypadala svůdně před chlapem s hezkým zadkem, si rozhodně zasloužila dát si „středeční víno“.

Bohužel musím zítra jít zase do té nudné práce, protože se ukazuje, že autobusy jsou dost drahé a člověk musí projít testy,

aby nějaký mohl řídit. A jelikož jsem prolezla jen s odřenými ušima u zkoušek na řidičák na malé auto, kdy jsem poněkoli káté dostala stejného zkoušejícího, který nakonec prohlásil, že mě nechal prolézt jenom proto, že si už o nás lidé začínali šuškat, nebyla šance, že bych dokázala projít u zkoušek na řízení nějakého nemožně velkého autobusu.

Pátek 25. září

Dýchat. Dýchat. Dýchat. Dnes jsem byla v práci jen půl dne, protože jsem musela k zubaři a nemělo smysl se vracet na třicet minut, než půjdu vyzvednout děti, a tak jsem předtím, než skončí škola, vzala psa na procházku do parku. A koho jsem tam nepotkala než božského Sama i s jeho Zadkem. Stalo se to ve chvíli, kdy jsem kolem kachního rybníčku honila našeho tlustého ratafáka a hulákala na něj, ať se vrátí a přestane honit kachny. Sam zrovna venčil svou roztomilou Staffie, a třebaže můj tlustý ratafák v plné parádě předvedl, jak se umí chovat děsně, rozhodl se nakonec běžet k Samovi a skákat na něj jako šílený, zatímco já marně řvala, aby toho ten pitomej mizera nechal. Výhodu to mělo ale tu, že mi to poskytlo excelentní záminku si doopravdy popovídat se Samem, aniž bych při tom vypadala jako nešťastná chudinka (protože samozřejmě „majitelka neukázněného teriéra“ působí *mnohem* lépe). A tak jsme poklábosili o psech a ukázalo se, že oba pochází z útulku, a on pak prohlásil, že mě viděl ve škole (lapám po dechu) a zda prý naše děti nechodí do stejné třídy?

Sam si mě všiml! Sam! Všiml si *mě*. Mě!

A *potom* prohlásil (což bylo trochu zklamáním, jelikož z toho vyplynulo, že o mně nejspíš Sofie mluvila jako Janeině

mamince, než že by si Sam na druhé straně hřiště včera náhodou všiml mých záměrně rozervaných punčocháčů a vlnité hřívy vlasů), že Sofie říkala, že má ráda Jane, a chtěla by, aby si k ní po škole přišla hrát. A co třeba dneska odpoledne? A že mám s sebou vzít i Petera, protože ten by si mohl hrát s jeho synem Tobym.

Vteřinku jsem váhala a uvažovala, zda bych mohla vymámit pozvání i pro sebe – jen tak, abych všetečně nakoukla do Samova domu a podívala se, jestli je tak dokonalý a úžasný, jak vypadá. A také proto, že bych to pak mohla jen tak mimochodem utrousit během rozhovoru s armádou nesnesitelně dokonalých matek, které kolem něj cvrlikaly jako hormonálně nabušení špačkové, a které však, pokud vím, ještě neobdržely pozvání ani pro sebe, ani pro své děti.

A potom Sam prohlásil: „Vím, že je to asi trochu divné, aby vaše děti chodily k cizímu člověku domů, a tak se také připojte, prosím. Rozumím tomu.“ Aha! Takže jsem se sice vyhnula tomu, abych získala nálepku nešťastnice, ale zase jsem slízla nálepku gardedámy, třebaže tomu bylo právě naopak, neboť si myslel, že já jsem si myslela, že by mohl být pedofil, únosce dětí či šéf zločineckého gangu. Člověk nemůže chtít všechno.

Samův dům nebyl ve skutečnosti vůbec takový, jaký jsem očekávala. Předpokládala jsem, že bude žít v supermoderní skleněné krychli plné technických vychytávek, zařízení stylovým, avšak nepohodlně vyhlížejícím nábytkem z dvacátého století, připomínajícím interiéry z pořadu o bydlení *Grand Designs*, po kterém prahne Simon. A k tomu by měl židle od Miese van der Rohe, po kterých Simon také baží a které si nemůžeme dovolit, nemluvě o tom, že by je náš pes ožvejkal a děti by na nich skákaly a rozbily je.

Dům se ve skutečnosti mnohem víc blížil mé představě domova – měkkými pohovkami, krásným francouzským ná-

bytkem a vkusným nepořádkem na rozdíl od našeho nepořádného nepořádku, kterého je můj dům plný. Poněkud netaktně jsem se o tom před Samem zmínila, byl ale moc milý a odvětil, že za nepřítomnost nepořádného nepořádku může převážně skutečnost, že se právě nastěhoval a polovinu nábytku a věcí si vzala při dělení jeho partnerka Robyn. Robyn je patrně bytová návrhářka, proto ty nádherné kousky.

Zoufale jsem toužila zjistit víc o nezvedené Robyn a o tom, jak a proč opustila muže, jako je Sam. Ten v mých očích stoupl ještě o to víc, když mi nabídl Mint Clubs, jež patří mezi královny sušenek. Změnil však dost rychle téma, a tak jsme nakonec skončili u hovoru o rozmanitých možnostech mimoškolních aktivit dětí v naší čtvrti, jež byly dobré, ale nestály za ty hříšné peníze, které jsme za ně museli platit. Byla to nezájímavá, avšak bezpečná konverzace a v žádném případě mi neposkytla příležitost říct: „Vadilo by vám moc, kdybych vás olízla? Víte, vy jste fakt dost sexy.“

A potom se objevila Sofie s Jane a ječely, protože jim Toby s Peterem přerušili hru na „líčení“ a napadli je nerfkami, což bylo možná právě včas vzhledem k tomu, kolik líčidel a filtrů na sebe holky naplácaly, ačkoli byly očividně teprve v polovině své hry. Uprostřed křiku a tahanic jsem ve spěchu popadla svou mladičkou striptérku a maličkého Ramba a odvěkla je domů, dokud si Sam mohl ještě aspoň trochu myslet, že jsme normální sympatická rodina, se kterou by se on a jeho děti chtěli skamarádit.

Tohle všechno a navíc... je tu pátek, kdy mi všichni můžou vlézt na záda! Sláva a hurá! Můžu tedy zanechat nerovné bitvy o záchranu dětí před kurdějemi, zavrhnout brokolici a dát přednost pizze. Taky můžu přestat předstírat, že omezují jejich čas na obrazovce a připojit je k elektronickým chůvám, zatímco se tiše zliju laciným vínem a budu šmírovat bývalé

milence na Facebooku. Simon opět usne na gauči při sledování seriálu *Rození obchodníci* a navzdory tomu, že chrápe jako staré prase bradavičnaté topící se v ovesné kaši, huláká: „Já se na to koukám!“ když se pokusím vypáčit ovladač z jeho sevření. Ne že by mi z toho plynula nějaká výhoda, kdybych ovladač uchvátila, protože Simon je takový technologický maniak, že učinil z používání televize – rozmanitými krabičkami a streamovacími zařízeními, z nichž každé má svůj ovladač, který se musí vyladit na jiný kanál – tak složitou záležitost, že je mimo mé chápání. Jelikož si nikdy nepamatuju, který ovladač patří ke které krabičce, končím u toho, že beznadějně píchám prstem do všech tlačítek, dokud se nade mnou některé z dětí neslituje a neuvede to do provozu.

Pes se na mě dnes večer dívá odsuzujícím pohledem. Mám strach, že nějak vycítil, že se zaobírám nečistými myšlenkami na Sama, a odsuzuje mě coby nestoudnou běhnu, protože jsem ho využila k započetí konverzace.

Sobota 26. září

Simon strávil celé odpoledne ve své kůlně a já zatím natírala příborník v jídelně a pokoušela se napodobit svérázný omšelý, a přitom elegantní styl v Samově domě. Zatímco jsem tohle dělala, děti se pokoušely kreativně tvořit něco s věcí, která kdysi bývala lepidlem se třpytkami. Jelikož ale třpytivé lepidlo vyschlo, pokusila jsem se ho oživit trochou teplé vody a tekutým lepidlem. Látka, kterou pak po sobě a po stole patlaly, působila spíše jako nějaký spermatoidní koktejl.

Simon byl trochu naštvaný, když jsem mu ukázala zrenovovaný příborník v celé jeho patinové nádheře, jelikož patřil

babičce a bylo to patrně rodinné dědictví. Trval na tom, že teď vypadá jenom omšele, nikoli elegantně, což mohlo být způsobeno tím, že jsem se nechala trochu unést patinováním.

Když jsem viděla Simonovo nepochopení pro mou renovaci, vyprchaly ze mě poslední pochybnosti, zda jít, či nejít ven na skleničku s Hannah. Simon vypadal ve skutečnosti dost překvapeně, když jsem se objevila v šatech naven, s učesanými vlasy, nanesenou rtěnkou a řasenkou. Až tak, že pronesl: „Vypadáš hezky. To kvůli mně?“ A to i navzdory skutečnosti, že jsem mu předtím určitě přinejmenším devětkrát zopakovala, že se dnes večer bude starat o děti a vymyje jim spermatoidní lepidlo z vlasů, protože já se chystám jít ven a dělat společnost Hannah, aby nemusela sedět sama v prázdném domě, když si Dan vzal na jeden večer děti.

Možná že jsem to na něj vyštěkla poněkud příkřeji, než bylo nutné, jelikož vypadal trochu smutně a zklamaně, že jsem to úsilí nevyvinula pro něj. A tak jsem se tedy zeptala: „Vážně vypadám hezky?“

Odpověděl jenom: „Jo, vypadáš dobře.“ Což je přesně to, co chce každá žena slyšet. Blbec.

Chudák Hannah se znovu propadla do hlubin zoufalství poté, co zjistila, že Dan souloží s nějakou dvacetiletou poběhlicí, kterou potkal v posilovně, a ani trošičku se nekál, když se zeptala, jestli to byl ten důvod, proč ji opustil. Ten Dan je přece takovej kokot! Simon aspoň ve své kůlně nenarazí na nějakou bujnou dvacítku.

Přemýšlím, zda bych se neměla pokusit dát dohromady Hannah se Samem, až se aspoň částečně vyhrabe z Dana. Bylo by to trochu sobecké, i altruistické zároveň. Oběma bych jim pomohla nalézt novou lásku a současně bych trochu odčinila, že jsem se do něj tak nestydatě zabouchla. Možná kdyby byl zadaný, líbil by se mi trochu míň? A taky by to nepřičetně

naštvalo Dana, kdyby viděl Hannah s někým tak úchvatným, jako je Sam. S takovýmhle zadkem se jeho dvacetiletý zájček z posilovny určitě nemohl měřit.

Po večeru stráveném nad lahví bílého sauvignonu posloucháním řečí o tom, jak je Dan kokot, jsem k Simonovi zaujala smířlivější postoj, a dokonce jsem měla v plánu mu to povědět, až přijdu domů. Ležel ale v limbu na gauči a z televize hlomozily úděsné motocyklové závody. Jak při tom může jenom spát? Chrápal a na sobě měl svoji nejstarší a nejošklivější flísku a odmítl se probudit, když jsem mu poměrně tvrdě hodila polštář na hlavu. A tak jsem ho tam nechala a šla si lehnout.

Kdy se to stalo, že Simon takhle zestárnul? Dřív jsme celé noci zůstávali vzhůru, povídali si a poslouchali hudbu. Ani jsme nemluvili o ničem konkrétním – a ne že bychom zrovna chtěli svými radikálními názory na umění a politiku zažehávat ve světě světlo. Vlastně ani nevím, o čem jsme diskutovali, pamatuju si ale, že jsme to dělali. Když jsem ho potkala, byl něco mezi gotikem a novoromantikem. Na sobě měl velký černý kabát z dobročinného bazaru a zapaloval jedno červené marlboro od druhého. A já si říkala, jak je úžasný. Možná že se dívá na mě a také se ptá, co se to se mnou stalo. Stále si ještě pamatuju, co jsem toho večera, kdy jsem se s ním seznámila, měla na sobě – kratičkou černou sukýnku, martensky, jakousi rybářskou mikinu, kterou jsem ukradla svému bývalému příteli, a obrovské tvídové sako. Šlohla jsem ho tátovi a ten mi každý týden volal a dožadoval se vrácení. Já ho ale už vrátit nemohla, protože bylo nasáklé cigaretovým kouřem a hašišem. Když se teď ohlížím do minulosti, musela jsem vypadat šíleně. Byla jsem ale se sebou velmi spokojená.

Studovali jsme na vysoké v Edinburghu. V prváku jsem ho jenom potkávala, ale nikdy jsem s ním nemluvila, protože byl

starší. Byl v ročníku nade mnou a byl obklopen zajímavými uměleckými typy. A já... já jsem nebyla ani zajímavá, ani umělecky založená navzdory svým nejlepším snahám být obojím. Až teprve na konci druháku ke mně jednou večer v hospodě *U Hrušky* přišel a požádal mě o oheň. Až později přiznal, že to byla jen výmluva, aby se mnou mohl začít hovor, což byla asi ta nejabsurdnější lichotivá věc, jaká se mi kdy přihodila.

A teď jsme tady, máme dvě děti a hypotéku o malinko vyšší, než je nám příjemné, a oba máme práci, ve které ani jeden z nás není šťastný. A máme zničený příborník, který – musím uznat – nevypadá poté, co barva uschla, lépe, ač jsem doufala, že bude. (Ve skutečnosti vypadá, jako že patří do kontejneru, a moje plány, že změním kariéru a stane se ze mě bytová designérka, jdou do háje.) A onehdy zahrál Steve Wright v pořadu *Zlaté vykopávky* písničku *Disco 2000*. *Disco 2000! Disco 2000* není vykopávka, je to ta nejlepší písnička na světě. Vydali ji teprve před rokem, ne? Jak to do prčic může být vykopávka? Krucinálfagot. Život je na h...

ŘÍJEN

Neděle 4. října

Simon mele pořád dokola o tom nešťastném příborníku.

„Co tě to jenom popadlo, Ellen? Co s tím budeš dělat, Ellen? Víš, jak dlouho už v mé rodině je? Co tomu řekne moje matka, až to zjistí?“

Nakonec mi s jeho lamentováním došla trpělivost, a tak jsem se na něj rozkřikla: „Vždyť je to jenom příborník! Je to jenom kus dřeva! Svět se nezboří! Vždyť nemá ani žádnou hodnotu!“

Simon se zatvářil ublíženě a nešťastně si povzdechl: „Pro mě měl obrovskou osobní hodnotu a *ty* jsi ho zničila, aniž jsi to se mnou vůbec prodiskutovala. Myslím si, že mám docela právo si stěžovat, nebo myslíš, že ne?“

„Víš, Simone, zlatíčko,“ zavrčela jsem, „možná že kdybys nebyl celej víkend zavřenej v tý svý idiotský kůlně a nevyhýbal ses jakémukoli kontaktu se mnou nebo se svými dětmi kvůli nějakým hrozně důležitým a neodkladným věcem, který sis tam tak moc potřeboval udělat, tak bys tu možná býval byl, abys to se mnou mohl řešit. Co myslíš?“

Na což on odsekl: „Tak to se teda sakra omlouvám, že mě vůbec napadlo, že bych mohl mít o víkendu právo na trochu času pro sebe, *zlatíčko*, ale někteří z nás musí pracovat celej tejděn od rána do večera. *Někteří* z nás si nemůžou dovolit končit s prací po obědě, uprostřed týdne si vzít volno, *zlatíčko*, takže *někteří* z nás jsou ve skutečnosti o víkendu tak trochu zničený.“

„NĚKTEŘÍ z nás nekončí, do prčic, v práci po obědě, NĚKTEŘÍ z nás končí ve chvíli, kdy musí jako naprostý šílenec jet honem do školy, aby vyzvedli NĚČÍ děti, ZLATÍČKO! NĚKTEŘÍ z nás tráví zbytek odpoledne tím, že vodí děti po všemožných kroužcích, dělají večeri, perou prádlo, koupou děti, dohlíží, aby si udělaly úkoly, a ukládaj NĚČÍ děti ke spánku, protože NĚKDO je samozřejmě po práci sakra unavený, aby se vzmohl na cokoli jinýho než si sednout s pivem před televizi. NĚKTEŘÍ z nás tráví svůj takzvaný den volna tak, že se snaží dát do pořádku tuhle podělanou díru, a NĚKTEŘÍ z nás pak stejně stráví svůj víkend tím, že uklízí, perou prádlo, žehlí a snaží se zabavit NĚČÍ děti! Víš?! ZLATÍČKO!“ zařvala jsem na něj.

Byla jsem si celkem dost jistá, že jsem se v několika bodech trefila do černého, ale stejně ve mně trochu hlodaly obavy, jestli kvůli vzteku můj hlas nepřesáhl určitou zvukovou hranici, za kterou mohl jenom delfín slyšet všechny ty prvotřídní argumenty, proč je Simon takovej sobeckej parchant.

„Ach jo, proboha, Ellen, proč se mnou musíš pořád soutěžit? Zničila jsi příborník po mojí babičce, ale jediný, co slyším, je, jak tvrdě makáš a jak jsi z toho zničená,“ zaúpěl Simon.

„Já s tebou nesoutěžím, pouze jsem poukazovala na to, jak JÁ trávím svůj volný čas. A pokud mě teď na chvíli omluvíš, musím jít zase trávit svůj volný čas odvážením tvých dětí na další skvělou akci.“

„Jdeme k Sofie a Tobymu,“ vložil se do toho Peter.

„Sofie a Toby nemají maminku, žijou jenom se svým tátou Samem. A maminka Lucy Atkinsonová říká, že Sam je prý hezoun,“ vysvětlovala ochotně Jane.

„Kdo je to Sam?“ zeptal se Simon chladně.

„To je jeden nový tatínek ve škole. Je to svobodný otec,“ vysvětlila jsem.

„A je to fakt hezoun?“

„Upřímně řečeno jsem nic takového nepostřehla,“ zalhala jsem nestydatě a doufala, že se při tom nečervenám.

U Sama to bylo příjemné. Jeho dům se mi vážně moc líbí. Dokonce jsem se několikrát přistihla, jak přemýšlím, jaké by to asi bylo pít každé ráno kávu u jeho modro-šedo-bílého kuchyňského stolu. Sam by seděl rozcuchaný v županu naproti mně. No dobře, tak v županu ne, to není moc sexy. Možná v nějakých teplácích od Calvina Kleina a v pěkném těsném triku, s lehkým strništěm na tváři... PŘESTAŇ, ELLEN! OKAMŽITĚ PŘESTAŇ!

Sobota 10. října

Odpoledne jdeme s dětmi do parku. Z nějakého důvodu park nikdy není takovým veselým povyražením, jakým si představuju, že by měl být. Tak zaprvé, hned jak člověk vstoupí, čeká ho rozkošný úkol: výběr a čištění vybraného místa na hraní, aby na něm nezůstaly žádné střepy z rozbitých lahví či kondomy po znuděných pubertácích, kteří je tu předchozí noc pohodili. (Samozřejmě bych měla být ráda, že si po flašce levné vodky alespoň vzpomenou na ochranu, ale konverzace s dětmi o tom, proč se nesmí dotýkat toho „zvláštního balonku“, který někde našly, není zrovna jedna z mých nejoblíbenějších, obzvláště když mám kocovinu.) Pak musí samozřejmě člověk čelit armádě příšerně dokonalých matek, které svým růžolícím ratolestem rozdávají různé zdravé domácí datlovo-granolové tyčinky, přičemž vy jste nepřinesli vůbec nic v domnění, že teď když už vaše děti dospěly do školního věku, vydrží aspoň

jednu hodinu bez toho, že byste jim cpali každých třicet vteřin jídlo do pusy. Jelikož jste ale jediná máma, která není vybavená hromadou svačinek, zdá se, že jste se krapet zmýlila – děti musí být krmeny nepřetržitě jako malá pískající ptáčátka. Jenom se přijímá poněkud s nevolí, když je necháte jíst žížaly, jak jsem zjistila, když byly Peterovi tři roky.

Šátrala jsem po kapsách a hledala nějakou potravu, ale podařilo se mi nahmatat pouze jakýsi chlupy olepený předmět, jenž byl kdysi možná gumovým medvídkem. A kdo se v tu chvíli neobjevil než Sam, jenž se očividně také nevybavil hromadou jídla jako na měsíční válečné ležení. Zamířil přímo ke mně, ačkoli na něj celou tu dobu zuřivě mávala dokonalá máti dokonalé Lucy Atkinsonové obklopená svými dvorními dámami a pokoušela se podplatit jeho děti tím, že jim nabídla mísu se sladkostmi. („Nebojte se, není v tom žádný cukr! Jako sladidlo používám na pečení výhradně jablečný džus.“) Je klidně možné, že si mě Sam vybral jen proto, že jelikož jsem do parku dorazila jako první, stihla jsem mazaně zabrat jedinou lavičku alespoň malinko chráněnou před chladným východním větrem. Ten se proháněl parkem a hrozil rodičům silným podchlazením, zatímco jejich děti odhodily drahé hřejivé bundy, zuřivě pobíhaly kolem a větru si absolutně nevšímaly.

„Jsem z toho zmatený, Ellen,“ pronesl Sam. „Proč všechny ty děti jedí? To je nenakrmí doma? A co to vlastně jedí? Tobý právě řekl tamhleté blondýnce, že on zelené dortíky nejí, což mně tedy připadá jako docela dobrý argument.“

„Ty ses ještě nikdy nesetkal s takzvaným soutěživým maminkovstvím?“ divila jsem se. „Možná že s tebou nesoutěží, protože mají oči jenom pro tvůj... chci říct... pro tvé... tatínkovské schopnosti.“ (To bylo těsně – málem jsem řekla „zadek“!) „Tak je chvílku pozoruj – jejich cílem je většinou

ukázat skrze co možná nejdopornější pokrm, jak skvěle zdravě a vyváženě jejich děti žijí. Nejvíc zaboduješ jídlem, u kterého příprava zabere hodně času. Minimálně musíš využít chia semínka namočená v mandlovém mléce přes noc. A čím víc neznámých a nechutných ingrediencí použiješ, tím líp. Ale je to docela legrace, když se jim to nepovede. Minulý týden se Emilie Fortescuová vyzvracela do balerínek své máti poté, co ta ji násilím přinutila sníst muffiny z konopných semínek a spiruliny. A jakmile je po svačině, začnou vykřikovat na své děti instrukce, aby předvedly všechny své gymnastické dovednosti na prolézačce nebo případně svoje architektonické nadání na pískovišti. Dokonalá máti dokonalé Lucy Atkinsonové dávala své dceři donedávna všechny povely ve francouzštině, než ji minulý týden maminka Tabithy MacKenziové trumfla, když začala křičet povely v mandarínštině. Ale obličej Luciny mámy za to rozhodně stál.“

Ke svému údivu jsem si uvědomila, že se tomu Sam směje. Neměla jsem v úmyslu být vtipná. Šlo především o kritický, rozmrzelý monolog poté, co mi za poslední hodinu na téhle lavičce málem umrznul zadek, zatímco jsem se odhodlaně koukala do svého telefonu, protože jsem neměla sílu se nechat ždímat pocitem nedostatečnosti, jenž se zcela nevyhnutelně dostavuje při jakékoli konverzaci s armádou nesnesitelně dokonalých matek. Oči od telefonu jsem zvedala jen tehdy, když jsem zaslechla nějaký hrůzostrašný řev, abych se ujistila, že se nejedná o Petera či Jane.

„Proč to proboha dělají?“ zeptal se nevěřičně Sam.

„Nemám páru,“ pokrčila jsem rameny, „myslím, že to má něco společného s tím, že svoje někdejší veledůležité kariéry musely v určitou chvíli vyměnit za děti, které jsou teď vychovávány jejich východoevropskými chůvami, zatímco ony chodí nakupovat. Nebo případně, pokud chtějí předstírat,

že pořád pracují, tak si hrají na designérky něčeho, a je jedno čeho. Nejčastěji ale navrhují dětské oblečení a šperky a letos jsou největším hitem maminkovského podnikání kašmírové dupačky. A samozřejmě, pokud má jejich manžel nějaké větší portfolio nemovitostí, stačí nakoupit pár polštářků, a můžou si říkat designérka interiérů. Všechno tohle musí stíhat mezi jógou, pilates a sledováním manželova telefonu, což dělají, aby se ujistily, že si to nerozdává se slečnou chůvou (chůvy nemají jména). No a nakonec potřebují upevnit svůj pocit důležitosti, tak mezi sebou soutěží, která z nich je tou nejpřírodnější, nejvíce milující matkou a která z nich má to nejzdravější, nejvychovanější, a především *nejnadanější* dítě. A ano, také rády lžou. Vidiš tamhleto? Fiona Montagueová. Přihlásila svého syna do soutěže Zpíváme s maminkou a předstírala, že je o dva měsíce mladší, než ve skutečnosti byl, aby působil co nejvíc vospěle. Moc dlouho to ale nevydrželo, prasklo to někdy okolo jeho prvních narozenin.“

Ach bože, zdá se, že jak se jednou pustím do svého kritického monologu, tak nemůžu přestat.

„A ty nemáš potřebu se k nim přidat?“ vyzvídal Sam. „Nacpat svačtinové krabičky k prasknutí, co já vím, plátky vyzrálého sýra ochuceného pouze slzami pyrenejských horských koz?“

Páni! I Sam umí být sarkastický!

„SÝR?! ZBLÁZNIL ses?! Žádná z nich nejléčné výrobky ani lepek. A k tomu mají většinou ještě hromadu dalších ‚nesnášenlivostí‘. Minulý rok bylo ve skutečnosti největším hitem vymyslet co nejobskurnější potravinu, na kterou by tvoje dítě mohlo být alergické, a usilovat, aby ta potravina byla ve škole zakázána. Snažila jsem se prosadit, že moje děti jsou alergické na třpytky, ale nějak to nevyšlo, kruci.“

„Ne, ale vážně, jak to, že ses ještě nenechala do toho jejich šílenství vtáhnout?“

„Ále, stejně by mě do té své party ani nepustily. Separují se ještě víc než holky na střední. A mě nepovažují za vhodnou adeptku, protože nejsem dost bohatá a musím normálně pracovat. Jsme příliš na mizině, než abych si mohla dovolit nepracovat. Což je z velké části dáno tím, že jsem se naivně provdala za kluka z vejšky, místo abych počkala, až budu mít dostatečně důležitou práci, a pak si ulovila nějakého pohledného zámožného chlapíka, posléze své práce nechala a začala trávit čas na volné noze navrhováním předražovaných stylových hadříků, které bych pak mohla prodávat ostatním bohatým a znuřeným ženám. A taky tak trochu nezvládám skrývat své znechucení nad tím, jaké to jsou nafrněné potvory – to mi taky dvakrát nepomáhá. Ale myslím, že tebe by do té své party docela rády přijaly. Přitažlivý svobodný otec, se kterým by mohly flirtovat a vyvolávat tak žárlivost svých manželů, to vypadá jako jejich parketa.“

Najednou jsem zmlkla. Došlo mi, že jsem udělala klasické britské faux pas, když jsem na něj vyvalila tolik osobních informací. Sam se tvářil zděšeně, takže jsem rychle zamumlala něco o tom, že musím jít zkontrolovat děti.

„Jsou v pohodě,“ řekl Sam. „Stojí tamhle spolu s mými hlavovějícími spratky, co tak drze odmítají zelené dorty. Ale ne, počkej, vypadá to, že se vážně schyluje k nějakému incidentu.“

Ještě nikdy se mi tak neulevilo, že musím jít řešit konflikt, do kterého se zapletla Jane. V parku je kolotoč, na kterém se děti navzájem točí. Jane přemluvila dokonalou Lucy Atkinsonovou, že ji bude otáčet. Postupně pak zrychlovala, dokud netočila tak rychle, jak jen to vůbec šlo. U toho se zajíkala lehce šíleným smíchem. Čím víc Lucy křičela, aby Jane zastavila, že se jí dělá zle, tím usilovněji Jane točila. Zakročila jsem právě včas – rugbyovým hmatem jsem Jane srazila k zemi a nohou jsem zastavila kolotoč. Naneštěstí se už kolotoč točil

takovou rychlostí, že když jsem ho prudce zastavila, Lucy Atkinsonová vystřelila ven a přistála do hráškově zelené hlenovité hromádky k luxusním botám své maminky. Díkybohu se na ty dokonalé boty své dokonalé maminky nevyzvracela, ale k mé smůle je aspoň pořádně opatlala hlenem. Vypadaly velice draze.

Popadla jsem Jane za ruku a táhla ji pryč, zatímco jsem ze sebe trylkiem chrlila omluvy: „Hrozně moc se vám omlouvám! To bylo jen nedorozumění! Jane si myslela, že Lucy křičí, protože se chce točit rychleji! Ach ty děti! Ha ha ha! PETERE, ODCHÁZÍME!“ a urychleně jsem se začala balit. Mělo to i tu výhodu, že už jsem nemusela znovu mluvit se Samem, což se mi, poté co jsem mu prakticky řekla, že je sexy svobodný táta, se kterým si to všechny maminky chtějí rozdat, opravdu hodně nechtělo.

Když jsme dorazily domů, Simon byl ve své kůlně a ostentativně se snažil obrousit ten ubohý příborník. Neúspěšně. Brzy se tomu bude smát. Jsem si tím docela jistá.

Pátek 16. října

Sláva! Zase je tu pátek, kdy mi všichni můžou vlézt na záda! Simon se rozhodl, že bude dneska pracovat z domova, což v podstatě znamenalo, že byl celý den na internetu, pročítal zprávy a snědl mi všechny moje sušenky (ale abych byla spravedlivá: když já pracuju z domova, vypadá to úplně stejně). Zároveň to znamenalo, že si mohl vzít na starost ten rozkošný úkol připravit večeři, zatímco já jsem se chystala na schůzku s Hannah a Samem. Rozhodla jsem se totiž, že nejlepší způsob, jak se vyrovnat se svými hříšnými myšlenkami na Sama, je dát

ho dohromady s Hannah. Samozřejmě jsem je oba ujistila, že jde o zcela nevinný večer, příležitost pro Sama, jak poznat další lidi z okolí a bla bla bla. Ve skutečnosti šlo ale o promyšlený plán, jak dostat můj vysněný objekt do chomoutu. A zároveň si moct koupit nový úžasný klobouk na potenciální svatbu století, za kterou ponesu veškeré zásluhy, protože k ní dojde jen díky mým skvělým dohazovacím schopnostem. Samozřejmě mě nejspíš i požádají, abych na této svatbě pronesla proslov. Možná že bych mohla pomoci s organizací? Docela často mě napadá, že by mě organizování svateb bavilo. Myslím, že bych v tom byla fakt dobrá!

Příprava na večer nebyla tak relaxační a poklidnou záležitostí, jak jsem si původně představovala. Kromě vpádů Petera a Jane se ukázalo, že se Simonovi úplně nedaří zvládnout celou tu náročnou misi – večeri, koupání, ukládání ke spánku –, a tak mi v jednom kuse zoufale vbíhal do pokoje s žalostným úpěním: „Co *to* s nima jenom je? Proč se takhle chovají?“ což doprovázely výkřiky vycházející z koupelny a voda či bubliny valící se zpod dveří.

„Takhle se, Simone, chovají proto, žes je nechal cpát se gumovými medvídky, což z nich pokaždé udělá šílený hyperaktivní pekelný démony.“

„Ale proč jsi mě teda nechala jim ty medvídky dát? Proč jsi mě nevarovala?“

„Říkám ti to opakovaně, Simone. Jde o to, že ty mě pak vždycky necháš řešit následky a sám si děláš něco jinýho.“

„Tak proč ale vůbec máme ty bonbony doma, když to s těmi spratky dělá takovéhle věci?“

„To nevím. Vážně netuším, jak se do toho pitomýho baráku dostanou. Prostě tu jsou a je úplně jedno, kolik jich ty děti sní, je jich tu pořád víc a víc. Měla jsem za to, že je kupuješ ty. Ale pokud to nejsi ty, pak je to nejspíš jedna ze světových záhad,

na které nebudeme nikdy schopni najít odpověď. Jako například proč pokaždé, když se děti pozvrací, tak zvrací mrkev, i když předtím žádnou mrkev nejedl. Ale teď mi to je ÚPLNĚ UKRADENÝ, protože JÁ JDU VEN.“

S rozevlátou kšticí jsem vytančila z domu a Simon mi aspoň řekl, že mi to moc sluší. A řekl mi to sám od sebe, takže jsem se pak cítila trochu špatně, že jsem takhle utekla a nechala ho tam. A vrtalo mi hlavou, jestli jsem přece jen neměla navrhnout, aby šel s námi.

Když jsem pak ale dorazila do baru, byla jsem nakonec ráda, že jsem Simona s sebou nevezala, protože kdybych to udělala, byly by tam dva páry a bylo by naprosto zřejmé, že se Sama s Hannah snažím dát dohromady. A na takové věci by si člověk měl dávat pozor.

Sam působil hodně nejistě, vůbec ne jako ten nádherný pohodový chlap, který mě pronásledoval ve snech. A co hůř, jeho řeč těla mluvila o tom, že o Hannah nejeví vůbec zájem (poznám to proto, že jsem za svého mládí byla přímo posedlá články typu *Jak poznat, že se mu líbíte*, které se objevovaly skoro ve všech časopisech od *Bravička* po *Cosmopolitan*). To samozřejmě znamenalo, že budou potřebovat trochu víc pomoci, má-li se ze mě stát čestný svatební host / výjimečný pořadatel svatby století.

Když byl Sam u baru, sáhodlouze jsem Hannah popisovala, jak je úžasný – výborný otec, skvělý chlap. Přestala jsem ve chvíli, kdy ze mě málem vypadlo: „A všimla sis, jakej má nádhernej zadek? Tak se na něj přece PODÍVEJ!“ protože jsem samozřejmě nechtěla, aby si Hannah myslela, že jejího budoucího manžela vnímám čistě jako sexuální objekt. Hannah ale nepůsobila příliš přesvědčeně a pronesla něco v tom smyslu, že je po rozchodu s Danem ještě brzo, aby na tyhle věci vůbec jen myslela.

Nenechala jsem se ale odradit. Počkala jsem, až Hannah odejde na dámy, a pak jsem se velice nenuceně obrátila k Samovi.

„No není Hannah úžasná?“

„Noo, asi... Působí, že je moc milá.“

„Je moc pěkná, co myslíš? A má nádherné vlasy.“

„Hmm, ale ano. Velice hezké vlasy.“

Přemýšlela jsem, jestli mám přestat chodit okolo horké kaše a říct mu, že má taky úplně božský prsa, když najednou Sam řekl: „Věc se má tak, Ellen, jestli se mě s ní snažíš dát dohromady, tak... ona není úplně můj typ.“

Och. Na okamžik mě to úplně ochromilo a před očima se mi postupně začala hroutit představa svatby století. Téměř jsem cítila, jak mi ten vysněný klobouk proklouzává mezi prsty. (Představovala jsem si elegantní toku s roztomilým koketním závojíčkem – myslím, že je v pořádku nosit závoj na něčí svatbě, když jste čestným hostem a když jste to ještě k tomu celé zařídila.) Ale pak mě napadla další věc: co když Hannah není Samův typ proto, že jsem Samův typ já?

Opatrně jsem se zeptala: „A co je tedy tvůj typ?“ a snažila jsem se při tom nepůsobit příliš koketně.

Sam se zatvářil trochu rozpačitě a pak odpověděl: „No... ženy ne.“

Ženy ne? ACH TAK! Najednou to do sebe všechno zapadlo. Zmohla jsem se jenom na to, že jsem začala blábolit: „Panebože, to se moc omlouvám. Vůbec mi to nedošlo. Ach jo, je to ode mě tak neslušný. Vážně je mi to moc líto!“

„Ale vždyť jsi to nemohla vědět,“ uklidňoval mě Sam. „Není to nic, co bych vyhlášoval na potkání. Heterosexuálové přece taky nechodí a neříkají: ‚Ahoj, jmenuju se tak a tak, jo a mimochodem, jsem heterosexuál.‘ Tak proč by se homosexuálové měli uvádět baletním číslem a piruetou?“ Na chvíli se odmlčel a pak vesele pokračoval: „Nicméně aspoň chápeš, že

jsem docela v bezpečí před všemi těmi mlsnými maminkami. Sice jsem pořád sexy svobodný otec – mimochodem, díky moc za tuhle poklonu –, ale jinak bych jim k ničemu nebyl.“

Ze srdce jsem se musela zasmát jeho optimismu.

„Cha! Budeš ještě víc žádaný než předtím! Budou celé šílené, aby tě získaly za svého nejlepšího homosexuálního kamaráda a mohly si připadat jako v seriálu *Will a Grace*. Teď už jim neunikneš. Jsi v POŘÁDNÉ rejži!“

„Nebo,“ navrhl Sam, „bych se mohl dál bavit s tebou a ty bys je mohla odradit? Třeba by se tvoje nevhodnost mohla nějak přenést i na mě, a ony by pak o mě neměly zájem.“

Chudák Sam. Jakmile dokonalé máti dokonalé Lucy Atkinsonové dojde, jak skvělým a nezbytným doplňkem by mohl být, vyžádá si to mnohem víc práce než mě jenom využít jako lidský štít.

Poté co vyšel najevo fakt, že moje dohazovací schopnosti nejsou tak vybroušené jako má schopnost číst řeč těla (v časopisech se totiž nikdy nepíše o dávání kamarádů dohromady; myslím, že je to hlavně proto, že se nějak předpokládá, že budeme s ostatními holkami o kluky spíše bojovat – a když už se nám někdo líbí, necháme si ho pro sebe), pokračovali jsme úspěšně v popíjení. Sam, nyní mnohem uvolněnější, se odhodlal vyprávět nám o tom, jak se na něj jeho bývalý přítel Robin (ne ta Robyn) vykašlal a opustil ho, a vydatně mu při tom spílal do PARCHANTŮ.

Robin údajně vydával za důvod svých častých pracovních cest svůj vášnivý zájem o restaurování francouzského nábytku. Později se však ukázalo, že pravým důvodem bylo ojíždění nějakého francouzského týpka, který se jmenoval „Jean-Claude nebo René nebo něco podobně přibližle francouzskýho“, jak nám Sam pověděl po několika koktejlech. (Sam nám objednal koktejl, který se jmenuje Manhattan. Je

sladoučkový, chutná po třešních, a přitom je to prakticky čistý chlast a dost rychle se po něm zkárujete.) No a Robin se pak vypařil spolu s Francouzem a Sama nechal samotného s dětmi. Jenomže s tím francouzským Jean-Claudem / Reném mu to nevyšlo, po pár měsících se rozešli a Robin se pak pokusil k Samovi vrátit. „Mno, jenže já sem mu řekl: ‚Di do hajzlu, ty parchante jeden!‘ JÓ, přesně to sem mu řekl!“

A tak se Sam i kvůli dětem rozhodl, že by bylo nejlepší začít někde úplně jinde, od začátku. A tak se dostal sem. Jenomže kvůli dětem musí být k Robinovi vstřícný a nemůže ho posílat „do hajzlu“ tak často, jak by si přál („parchanta“). Když se Sam opije, je poměrně výřečný.

Hannah nám potom sdělila, že jí Dan (kterému bylo také uštědřeno několik „parchantů“) právě řekl, že ta jeho flundra (vůbec jsem netušila, že někteří lidi tohle slovo pořád ještě používají) u něj bude přes víkend, a tak ji představí dětem.

„Parchant!“ řekl Sam. „Dokonce ani parchanta Robina nezapadlo toho svýho Henriho Nebojaksejmenuje představovat dětem.“

„Eště náký čoktejly!“ zavelela jsem nesrozumitelně.

Když jsem se vrátila domů, byl Simon kupodivu pořád vzhůru, což od něj bylo moc milé. Bohužel jsem byla tak ožralá, že jsem nedokázala srozumitelně vyslovit nic jiného než: „Topinku. Já ci topinku. Topinku teď. Mmmmm, topinka. Eště topinku. Já tě tak miluju, ty jeden.“

Ačkoli jsem byla, přiznejme si to, příšerně opilá, tak mi Simon vůbec nevynadal, že jsem se ožrala a že bych se měla stydět. Namísto toho se smál a řekl: „Vypadá to, zlato, že ses měla dneska dobře!“ a uložil mě do postele. Tohle je jedna z věcí, proč ho tak miluju. A to i přesto, že mi občas leze krkem. Myslím, že si ho nechám. Myslím, že mě má taky rád.

Sobota 17. října

Dneska ze mě byla prakticky celý den troska. Absolutní troska. Možná že ty manhattany nejsou až tak skvělý vynález. Když jsem vstala, zjistila jsem, že je po celé kuchyni rozpatlaná pomazánka Marmite. Hrozně ráda bych to svedla na Simona nebo na děti, ale jelikož jsem jediná, kdo to u nás jí, a všem ostatním se dělá zle prakticky hned, jak otevřu skleničku, musím vzít tuhle marmitovou pohromu na sebe. Ačkoli absolutně netuším, jak se mi to proboha podařilo dostat na stěnu. Jedinou útěchou byly esemesky od Hannah a Sama, kteří se mě ptali, jestli náhodou netuším, jak se dostali domů. Já si aspoň ještě pamatuju, jak jsem si volala taxík, takže je klidně možné, že jsem byla o něco míň našrot než oni dva.

Kromě té pomazánky Marmite na stěnách byl dům pozoruhodně uklizený vzhledem k tomu, že měl včera děti na starost Simon. Dokonce si svlékl tu svou příšernou flísovou mikinu, kterou natruc pořád nosil, a vyměnil ji za hezký svetr – což udělal hlavně proto, že jsem povrchní a marnivá, ačkoli se samozřejmě neustále snažím taková nebyť. Dalším důvodem mohlo být i to, že jak se ke mně v noci choval tak hezky, ač jsem byla úplně ožralá, vzbudilo to ve mně vůči němu samé hezké pocity, a to obzvláště v kombinaci s tím vším, co jsem slyšela o těch nezvedených parchantech Robinovi a Danovi, a tak jsem se mu konečně omluvila za ten zničený příborník. Byl pozoruhodně milý a řekl, že si nemám dělat starosti, protože to byl nakonec přece jenom obyčejný příborník. (VŽDYŤ TO ŘÍKÁM CELOU DOBU!)

I přesto si ale neušetřil poznámku, že bych si prý měla konečně přiznat, že restaurování nábytku není moje silná stránka, a aby svým slovům dodal váhu, připomněl mi několik dalších

případů ještě z dob, kdy jsme byli studenti a přišlo nám úplně normální recyklovat vyhozený nábytek, takže jsme si v jednom kuse nosili domů věci, které jsme našli u popelnice. Jednou jsem v kontejneru našla moc pěkného Australana, to bylo krátce předtím, než jsem potkala Simona. Domů jsem si ho nevezala, ačkoli musím říct, že to byl vážně kus. Jen jsem mu poradila, kudy se dostane do nejbližšího hostelu. Zpětně jsem toho pak trochu litovala, ale pořád mi bylo útěchou, že kdybych si ho byla vzala domů a vyklubala by se z něj moje osudová láska, musela bych až nadosmrtni na otázku: „Jak jste se seznámili?“ odpovídat, že jsem ho našla v kontejneru.

To, jak byl Simon milý ohledně toho příborníku, i to, jak jsme se společně smáli vzpomínkám na naše bezstarostné mládež, kdy jsme byli ještě víc na mizině, než jsme teď, v nás opět probudilo něco jako pocit zamilovanosti. A tak Simon navrhl, abychom využili toho, že právě běží *Spongebob v kalhotách*, a děti jsou tudíž přilepené k televizi. Mám-li být zcela upřímná, tak jsem bez váhání souhlasila hlavně proto, že představa, jak ležím v potměném pokoji v posteli, mi ve stavu intenzivní kocoviny přišla vlastně poměrně přitažlivá. Rozhodně to byl mnohem reálnější důvod než nějaká nesnesitelná bezhlavá potřeba či touha dostat se do extáze. Když jsme se nicméně vyplížili pryč, ozval se u dveří naší ložnice (naštěstí zamčených) Peterův řev právě ve chvíli, kdy mi Simon rozepínal podprsenku, protože se Jane dopustila strašlivé nepřístojnosti, když přeprnula bez jeho svolení na jiný kanál. Pak hulákal ještě něco o seriálu *Ninjago* a o tom, že je to nefér, a tak byla celá ta romantická nálada fuč.

V tomhle jsou děti fakt dobré, to se jim musí nechat. Skoro to vypadá, že mají nějaký druh radaru, díky kterému dokážou rozeznat, kdy se mezi námi k něčemu schyluje. V tu chvíli jsou schopné se spojit do organizovaného bojového týmu a zaří-

dit, aby se to prostě nestalo. Říkala jsem Simonovi, že zámek u dveří je rozhodně nezastaví. Jediné, co by snad mohlo trochu pomoci, by bylo, kdybychom postavili nějaký podzemní zvukotěsný protiatomový bunkr na sex, ale i tak si myslím, že by si děti našly nějaký způsob, jak obranu prorazit.

Úterý 20. října

Chudinka Peter je nemocný. Když šel včera večer spát, byl ještě úplně v pořádku, ale pak se najednou zjevil ve tři hodiny ráno s tím, že ho bolí v krku. Nepomohla na to ani voda, ani pofoukání, ani pohádka, takže jsem ho naládovala jahodovým nurofenem, načež konečně usnul. Ráno se pak šoural po pokoji obklopený oblakem sebelítosti a nešťastně kňoural, že ho ještě pořád bolí v krku. Měla jsem toho dnes nad hlavu, a tak jsem doufala, že bych mu mohla nalít další lžici nurofenu a vystrkat ho do školy. Když jsem pak ale vyzkoušela svým ověřeným způsobem, zda je skutečně nemocný, a oznámila mu, že je-li mu opravdu tak moc špatně, že nemůže jít do školy, bude muset ležet v posteli a potichu si číst, a ať si nemyslí, že bude celý den sedět a hrát hry, pouze slabě zakýval hlavou a odpověděl: „Postýlka by se mi líbila. Maminko, mně je hrozná zima, mohl bych už jít do té postýlky? Chce se mi hrozně spát.“

Jelikož by se Peter normálně raději nechal mučit, než aby strávil jen o minutu déle v posteli, došlo mi, že mu musí být opravdu hodně zle a že to není jen záminka, jak zůstat celý den doma, aby se mohl dostat do další úrovně těch jeho zatracených pokémonů. Jakožto správná milující maminka jsem mu tedy řádně změřila teplotu. Na teploměru se objevilo 38,5 °C,

což jsem si ale potom stejně musela vygooglit, protože si nikdy nepamatuju, jaká je správná teplota těla a jaká horečka je už nebezpečná (podle pana doktora Googla to je 39,4 °C), a taky protože jsem byla příliš lakomá, než abych kupovala ten speciální teploměr, který začne blikat a vydávat zvuky hned, jak teplota vašeho malého caparta přesáhne normální hranici.

Dala jsem Peterovi další dávku nurofenu – nejlepšího přítele každého rodiče. (Kéž bych si byla nakoupila akcie ve společnosti vyrábějící nurofen, hned jak se děti narodily; nikdo vám nikdy neřekne, kolik ho budete potřebovat, ať už jde o skutečná onemocnění, nebo o záhadné bolístky a potíže, které se objevují pokaždé, když je čas jít do postele.) Ačkoli je Peterovi už šest, nechtěl ani slyšet o silnějším nurofenu pro děti od šesti let v tabletách a dojemně škemral: „Ten jahodový, maminko! Prosím, já mám nejradši ten jahodový.“

Zabalila jsem ho do deky, uložila na gauč a dovolila mu, když mu bylo tak zle, dát si jako speciální pochoutku šálek čaje. Peter působil natolik vyčerpaně, že jsem se ani nebála, že by v něm kombinace kofeinu a nurofenu mohla vyvolat jeho běžnou míru hyperaktivity. Za normálních okolností přitom kofein z obou mých dětí dělá malé pološílené demony pohybující se nadsvětelnou rychlostí.

Simon byl už dávno v práci, a tak Sam ochotně souhlasil, že odveze Jane do školy a odpoledne ji vyzvedne, což znamenalo, že jsem našeho churavého chlapečka nemusela vyhánět do studeného nevlídného světa. Jane se vůbec nelíbilo, že její bráška může zůstat doma a ona musí jít do školy, takže si div nevykašlala plíce, aby mi dokázala, že také musí zůstat a cpát se tím kouzelným jahodovým elixírem života. Když jsem na ní nicméně vyzkoušela svůj test, okamžitě mi začala vysvětlovat, proč by se měla smět koukat celý den na televizi. Ačkoli jí totiž není *až tak* zle, je tu prý možnost, že je to hodně nakažli-

vé, a jestli prý vůbec vím, jak dlouho trvala inkubační doba u Petera, a že by to klidně mohlo být něco opravdu vážného, jako třeba ebola, a já ji takhle posílám ven, aby nakazila celou školu? (Jane se očividně zase za mými zády koukala na kanál Discovery.) Rázně jsem tedy odmítla, což doprovázelo dlouhé naříkání, jak hrozně moc je to nefér.

Zavolala jsem do kanceláře a řekla jim, že dnes budu pracovat z domova, jelikož mám vážně nemocné dítě (Peter ochotně po celou dobu telefonování kašlal, aby mému tvrzení dodal trochu na důvěryhodnosti). Když jsem zavěsila a podívala se na pohovku, najednou mi připadala hrozně přitažlivá, což mohlo být tím, že jsem převážnou část noci probděla u Petera.

Mazaně jsem se Petera zeptala: „Chtěl bys, aby tě maminka na chvílku pomazlila, zlatíčko?“

Na což Peter odpověděl: „Ano, maminko, prosím, to by bylo báječný.“

Schoulila jsem se pod dekou do klubíčka a on se ke mně přitulil. Bylo to opravdu příjemné – v poslední době nemám moc příležitost tulit se k dětem, protože máme pořád někam naspěch. Lítáme po kroužcích jak stádo splašených krav nebo děláme domácí úkoly, a všechny zbylé chvíle pak využívám k tomu, abych uvařila jídlo či dala prád prádlo. Na nic není dost času.

Peter byl odjakživa přítulné dítě, které se ze všeho nejraději mazlilo schoulené do klubíčka u mě v náručí. Jak se ale naučil chodit, objevil zcela nový svět, který bylo třeba pořádně prozkoumat a rozebrat. Když pak měl sedět chvíli mamince na klíně, byl celý neklidný, že nestihne uskutečnit všechny své důležité plány jako například strkat prsty do zásuvek nebo vyndávat filtry z pračky. Jak vyrůstal, postupně se objevovalo víc a víc věcí, které bylo potřeba prozkoumat, a z tulení se stala minulost. Moc tomu také nepomohlo, když Jane v pokročilém